

Yalnızlığın Son Nefesi

– NEJAT HOCA · 01 Aralık 2025

Bir gün yollar seni bana açar,
sessiz seherle gönlüm sana uçar.
Rüzgâr bile usulca eğilir o sabah,
yapraklar adını fısıldar.
Gölgeler içre ışığını arar gözlerim,
karanlık bile utanır, geri çekilir.
Bir ince çizgi belirir ufukta,
o çizgi sen,
o çizgi nur,
o çizgi benim ömrümün ilk günü.
Kalbimden doğan bir çağrı yükselir;
ne sözdür, ne sestir,
sadece bir titreyiştir dudaklarımda.
Dağlar duyar,
kuşlar susar,
zaman durur.
Çağrı sana varmadan önce
ben sana varmış olurum.
Gelirken ayakların değmesin yere,

benim göğsüm yeter sana yol olsun.
Her adımında bir gül açsın içimde,
her nefesinde bir yıldız düşsün gözlerime.
Bir gün yollar seni bana açar;
o gün kıyamet değil,
kıyametin tersi olur:
her şey yeniden başlar.
İlk bakışınla Âdem olurum,
ilk dokunuşunla Havva.
Cennet,
sensiz kovulduğum yer değil,
seninle yeniden bulduğum yer olur.
Gel,
seher vakti,
henüz horozlar bile uyanmadan,
Bir gün yollar seni bana açar;
ben o günü beklemiyorum artık,
çünkü her sabah,
gözlerimi açtığımda
seni görüyorum,
ve yol çoktan açılmış,
gönlüm çoktan sana uçmuş oluyor.